

Onderzoeksraad voor de Scheepvaart

- * SCHORSING VAN 3 MAANDEN VOOR SCHIPPER VERLEENE R.
- * DRIE STRAFFEN GEVORDERD INZAKE AANVARING Z.785 EN O.324
- * GEEN BEROEPSFOUTEN BIJ VERGAAN VAN Z.274 ?

De Onderzoeksraad voor Zeevaart heeft thans zijn gewone activiteit hernomen en zet weer spoed achter de meeste zaken. De h. Bentein rijkskommissaris kwam woensdag 11. weer aan het woord en sprak twee requisitoires uit terwijl anderzijds ook weer een vonnis werd geveld.

VERGAAN VAN DE N.33

Bij de aanvang van de zitting velde de raad vonnis inzake het vergaan van de N.33 «Suzette», na aanvaring met het Engelse schip Bullfinsch» voor de monding van de Theems op 3 april 1963.

De N.33 stond onder bevel van schipper-eigenaar E. Verleene, drager van en uitzonderlijke vergunning van schipper ter zeevisserij. De raad wijdde een uitvoerig onderzoek aan deze zaak en kwam, na ondervraging van de bemanningsleden, tot het besluit dat schipper E. Verleene zich schuldig gemaakt had aan verscheidene beroepsfouten. Na het pleidooi van Mr Heymans, gaf de raad toe dat de betrokken schipper uit dit geval een zekere lering heeft weten te trekken. Bovendien hield de raad rekening met de oprechtheid van schipper Verleene tijdens het onderzoek. Derhalve werd de schipper verwezen tot een schorsing van drie maanden.

BRAND AAN BOORD

VAN DE O.140 «DON BOSCO»

De raad besloot het geval betreffende de O.140 «Don Bosco» waarop brand uitbrak op 4 januari 1963 in het Kanaal onbepaald uit te stellen, daar de rijkskommissaris het inzicht heeft, benevens de reeds betrokken schipper Jongbloet, ook het bemanningslid Goderis te betrekken. Beiden zullen dan ook tijdens een volgende zitting opgeroepen worden.

AANVARING Z.785 en O.324

Hierop sprak de heer Bentein zijn strafvordering uit inzake de aanvaring tussen de Z.785 «Santa Maria» en de O.324 «Rafael Gabrielle» op ongeveer tien mijlen van het vuurschip «Wandelaer» op 28 april 1964.

De rijkskommissaris herinnerde aan het feit dat de wacht op de Z.785 waargenomen werd door het bemanningslid Reizenhoven, terwijl de andere bemanningsleden in hun kooi lagen. Op de O.324 werd de wacht verzekerd door Daniel Dedrie, in gezelschap van scheepsjongen Pieters.

Uit de ondervragingen is gebleken dat Daniel Dedrie een klein half

uur voor de aanvaring reeds de Z.785 had opgemerkt. Het vaartuig voor evenwel geen bijzondere seinen in de mast, zodat Dedrie de mening toegedaan was dat de Z.785 voor anker lag. Dit was evenwel niet het geval: de Z.785 was wel degelijk aan het varen en lag bovendien aan de kor. Het vaartuig ontwikkelde een matige snelheid. Gekomen op 50 meter van de Z.785 gaf Daniel Dedrie zich rekenschap van de juiste toedracht en liet de O.324 hard langs stuurboord uitwijken. Een aanvaring kon evenwel niet meer vermeden worden.

De rijkskommissaris stipte verder aan dat schipper Puystiens, van de O.324 op zijn beurt bevestigde dat hij, na de aanvaring, een visben heeft zien bengelen aan de reling van de Z.785 in plaats van in de masttop.

Naderhand bekende Reizerhove dat de mand wel op 'n betere plaats had kunnen hangen dan aan de reling terwijl schipper Dobbels eveneens toegaf, dat men verwaarloosd had, het voorgeschreven sein, dat een varend vaartuig aanduidt, te voeren.

De Z.785 had dus een foutieve vaart, terwijl Reizenhove een twijfelachtige uitkijk verzekerde. Anderzijds maakte ook Daniel Dedrie zich plichtig aan een beroepsfout, door zijn twijfel betreffende de juiste beweging van de Z.785 niet tijdig mede te delen door het gebruik van de scheepsfluit.

De rijkskommissaris vorderde ten slotte een vermaning voor schipper Dobbels 14 dagen schorsing als hoofd van de wacht voor Reizerhove en 7 dagen schorsing voor Daniel Dedrie.

HET VERGAAN VAN DE Z.274

Inzake het vergaan van de Z.274 «Maria» op 24 februari 1964 betoogde de rijkskommissaris dat dit vergaan toe te schrijven is aan het ontstaan van een groot lek, zonder evenwel de juiste oorzaak ervan te bepalen. Matroos Popelier stond alleen op de brug, terwijl de andere bemanningsleden aan het slapen waren. Zij werden plots gewekt door het rinkelen van potten en panten in het logist. Toen zij toesnelen stelden zij vast dat het water reeds hoog in het ruim was binnengedrongen, zodat noch hulpmotor noch waterpompen in werking konden gesteld worden. Met een verzwaakte zender kon men nog tijdig hulp inroepen. De Z.274 zonk bepaald snel. Alhoewel, zo besloot de rijkskommissaris niet kan gezegd dat de bemanning blijk heeft gegeven van grote moed, dient anderzijds erkend, dat haar geen beroepsfouten kunnen ten laste gelegd worden. De raad zal eerlang vonnis vellen.

IJslandvaarder „Spekke” Seys aan het woord

Drie flinke IJslandvaarders te Oostduinkerke: Leopold Soen, Maurice Puystjens en Engel Seys. — N.

Van jaar tot jaar vermindert het aantal IJslandvaarders in de Westhoek. De jongste maanden overleden o.a. te Nieuwpoort Louis Double en «Kokstje» Vanelverdinghe.

Te Oostduinkerke, in een vissershuisje, Polderstraat 27, vonden wij echter in de persoon van Engel Seys, door «god en alleman» beter gekend als «Spekke» Seys, nog iemand van het «goe» ras.

Engel werd geboren te Oostduinkerke, op 12 november 1878. Als oudste van drie kinderen deed hij 11 reizen op IJsland. Z'n vader Charles maakte echter 40 maal deze trip, en verbleef dus bijna 240 maanden op Yslandse wateren.

Engel was 22 jaar toen hij zijn eerste reis op Ysland maakte. Hij bleef steeds de Duinkerkse Yslandkotters «Valentine», «De Roos» en de «Notre Dames des Dunes» trouw. Ook de Franse kapitein Handschoenwerker kan Engel zich nog goed herinneren.

Het leven aan boord van dergelijk vaartuig was ver van aangenaam. Tijdens de vangperiodes kreeg men slechts eenmaal per 48 u. een warme maaltijd. Voor de rest diende men zich tevreden te stellen met «pataten met de pele», kabeljauwkoppen, droge beschuiten en een «slok» warme koffie. Gelukkig was er nog de dagelijkse «portion korten drank» (cognac) die de moed en de... warmte in het lijf hield.

Voor de rest van de dag mocht men vissen (met een lijn), de vangst kuisen, vlekken, spoelen, zouten, in tonnen opbergen. Stormen en orkanen wisselden het eentonige leven af.

Dat de bemanning zich maar al te bewust van de onmenselijke taak die haar te wachten stond, toont ons volgende anekdootje. Bij één der afvaarten uit Duinkerke, trok de bemanning er nog eens op uit naar een «kapelletje» (herberg). De vissers geraakten tenslotte zo aangeschoten dat zij uiteindelijk weiger-

den «in zee te steken». De gendarmes waren er echter vlug bij om de feestvierenden op te sluiten. Intussentijd was het «tij vergaan», zodat het schip die dag niet meer kon uitvaren. En zegde onze «Spekke» Seys: de kapitein stond te dansen van koleire...

Voor de pretmakers kreeg het avontuur nog een staartje, want zij dienden de rederij een boete te betalen wegens het oponthoud.

In verband met de «traverse» reis van thuishaven naar Yslandse viswateren, en omgekeerd, vertelde Engel over een tocht van amper vijf dagen, dank zij een «vliegende storm in het goe gat». Doch op een andere keer had men 20 dagen nodig om de terugreis naar Duinkerke te maken. Bijna 40 Yslandvaarders iepen tijdens het hetzelfde tij Duinkerke binnen.

Ervaren kapiteins bepaalden aan de hand van een stukje hout welke zij overboord wierpen, de snelheid van het schip. Vooral kapitein «Lis ten» Brickaert, waarmee Engel eens de vaart meemaakte, was op dit gebied een «as».

Onnodig te zeggen dat de vissers tijdens die maandenlange tocht zich meer dan eens verveelden. Ruwe grappen brachten nu en dan wat verstrooiing. Zo wist Engel Seys te vertellen hoe zij eens 'n varkensvel (voortkomende van de kleine vleesvoorraad ingeslaan bij de heenreis) op de «kloefen» (klompen) nagelden van enkele medevissers. Op het, van het lijm reeds gladde scheepsdek, konden betrokkenen zich natuurlijk niet rechthouden. «En nae meer blauwe plekken zij opliepen bij het vallen, hoe meer leute wij hadden», besloot een olijke Engel zijn verhaal.

Naderhand kon Engel zich een vaartuig, de O.D. 2, aanschaffen, zodat hij op eigen vlerken kon zwellen. Als vader van elf stoere jongens, en geen enkel meisje, geniet hij thans bij één van zijn kinderen, een visser natuurlijk, een welverdiende rust. — N